

CAPÍTOL I EL CICLÓ

La Dorothy vivia al bell mig de les immenses prades de Kansas amb l'oncle Henry, que era granger, i la tieta Em, que era la dona del granger. La casa era petita, perquè per construir-la havien hagut de portar la fusta amb carro de molt lluny. Consistia en quatre parets, un terra i una teulada que formaven una habitació, i en aquesta habitació hi havia una cuina de llenya mig rovellada, un armari per a la vaixella, una taula, tres o quatre cadires i els llits. L'oncle Henry i la tieta Em tenien un llit ample en un racó i la Dorothy en tenia un d'estret en un altre. No hi havia golfes ni celler, només un petit forat sota terra, que era el «refugi dels ciclons», on la família s'arrecerava quan s'alçava una d'aquelles borrascades poderoses capaç d'ensorrar tots els edificis que troba al seu pas. S'hi baixava per una trapa al mig de l'habitació amb una escala que anava fins al fons del forat petit i fosc.

Quan la Dorothy sortia de casa i mirava al seu voltant, no veia res més que la gran prada grisa a banda i banda. No hi havia ni un arbre ni una casa que interrompés la immensitat de la plana, que arribava fins al límit del cel en totes direccions. El sol havia endurit la terra llaurada i l'havia convertit en una massa grisa solcada de petites esquerdes. Ni tan sols l'herba era verda, perquè el sol havia cremat les puntes de les llargues fulles i les havia tornat del mateix color gris que es veia pertot. La casa l'havien pintat, però el sol n'havia clivellat la pintura i la pluja l'havia escorxat, de manera que es veia tan apagada i grisa com tota la resta.

Quan la tieta hi va anar a viure, era una dona jove i bonica. El sol i el vent també l'havien canviat. Li havien llevat la llússor dels ulls, que s'havien tornat d'un gris sobri, i li havien esborrat la vermellor de les galtes i els llavis, que també eren grisos. Era una dona prima i demacrada que no somreia mai. Quan la Dorothy va quedar òrfena i va anar a viure amb ells, la tieta Em tenia un ensurt i es posava la mà al cor cada cop que li arribaven a les orelles les rialles i la veu alegre de la Dorothy, i la meravellava que la nena encara trobés motius per riure.

L'oncle Henry no reia mai. Treballava sense parar de sol a sol i no sabia què era l'alegria. Ell també era tot gris, des de la llarga barba fins a les botes desgastades que duia, tenia un aire sever i solemne i amb prou feines parlava.

Era el Totó qui feia riure la Dorothy i la salvava de tornar-se grisa com tot el que l'envoltava. El Totó no era gris; era un quisso de pelatge negre llarg i sedós, amb uns ulls negres espurnejants a cada costat del graciós musell. El Totó es passava el dia jugant, i la Dorothy jugava amb ell i l'estimava de tot cor.

Avui, però, no jugaven. L'oncle Henry estava assegut al llinard i mirava amb ànsia el cel, més gris del que era normal. La Dorothy s'estava a la porta amb el Totó als braços i també mirava el cel. La tieta Em rentava els plats.

Del nord llunyà els va arribar l'udol greu d'un vent que feia onejar l'herba alta i presagiava la tempesta que s'estava congriant. L'oncle Henry i la Dorothy van sentir un xiulet agut a l'aire procedent del sud i, quan es van girar, van veure que l'herba també formava onades per aquell costat.

De cop i volta l'oncle Henry es va aixecar.

—S'acosta un cicló, Em —va cridar a la seva dona—. Vaig a donar un cop d'ull al bestiar.

I va córrer cap a l'estable on tenien les vaques i els cavalls. La tieta Em va deixar el que feia i es va acostar a la porta. Només amb una mirada va adonar-se del perill que corrien.

—De pressa, Dorothy! —va cridar—. Corre cap al refugi!

El Totó va saltar dels braços de la Dorothy i es va amagar sota el llit, i ella li va anar al darrere. La tieta Em, molt espantada, va obrir la trapa de terra i va baixar l'escala fins al fons del forat petit i fosc. Per fi la Dorothy va aconseguir enxampar el Totó, i es disposava a seguir la tieta quan, de sobte, es va sentir un gran esgarip del vent i la casa va trontollar amb tanta violència que la Dorothy va ensopegar i va caure de cul a terra.

Llavors va passar una cosa molt estranya.

La casa va fer dues o tres tombarelles i va començar a elevar-se. La Dorothy va tenir la sensació d'enlairar-se com si anés dins d'un globus.

El vent del nord i el del sud s'havien trobat just on hi havia la casa i l'havien convertit en el centre exacte del cicló. Al mig del cicló, l'aire sol quedar quiet, però la gran pressió del vent a banda i banda de la casa la va anar alçant cada cop més amunt fins que va arribar al cim del cicló, des d'on va ser arrossegada suauement com si fos una ploma a molts quilòmetres de distància.

Era molt fosc i el vent udolava de manera esgarrifosa al seu voltant, però la Dorothy tenia la sensació de volar sense sotrac. Després dels primers giravolts i d'un moment que la casa es va inclinar exageradament, li va semblar que la gronxaven plàcidament com si fos al bressol.

Al Totó no li agradava gens ni mica aquella situació. Corria de banda a banda de l'habitació, cap aquí i cap allà, sense deixar de bordar vigorosament, però la Dorothy s'estava ben quieta asseguda a terra esperant a veure què passava.